

Zdroj:

Matejka, J. Přinášíme další zajímavé rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky týkající se neoprávněného převodu peněz prostřednictvím služby internetového bankovníctví. [citováno 31. října 2009]. Dostupný z: <http://www.itpravo.cz/index.shtml?x=2073715>.

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 11. 2006, sp. zn. 1 T 140/2006, byl obviněný D. K. uznán vinným pokusem trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák., který po skutkové stránce spočíval v tom, že „nejprve dne 15. 6. 2006 v P., v pobočce C., a. s., si založil bankovní účet, na který byl následně dne 21. 6. 2006 blíže neztotožněnou osobou z účtu, majitele poškozené společnosti B., s. r. o., prostřednictvím služby internetového bankovníctví proveden neoprávněný převod finančních prostředků ve výši 220.000,- Kč. Více zde.

3 Tdo 870/2007

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 11. října 2007 o dovolání podaném obviněným D. K., proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. 6 To 87/2007, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 1 T 140/2006, t a k t o :

I. Podle § 265k odst. 1 tr. ř. se usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. 6 To 87/2007, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 11. 2006, sp. zn. 1 T 140/2006, zrušují.

Podle § 265k odst. 2 věta druhá tr. ř. se zrušují i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

II. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Obvodnímu soudu pro Prahu 1 přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 11. 2006, sp. zn. 1 T 140/2006, byl obviněný D. K. uznán vinným pokusem trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák., který po skutkové stránce spočíval v tom, že „nejprve dne 15. 6. 2006 v P., v pobočce C., a. s., si založil bankovní účet, na který byl následně dne 21. 6. 2006 blíže neztotožněnou osobou z účtu, majitele poškozené společnosti B., s. r. o., prostřednictvím služby internetového bankovníctví proveden neoprávněný převod finančních prostředků ve výši 220.000,- Kč a následně dne 22. 6. 2006 se obžalovaný dostavil na uvedenou pobočku, kde se pokusil o výběr shora uvedené finanční částky ze svého, za tímto účelem založeného bankovního účtu, avšak byl při tomto zadržen policejními orgány na základě předchozího upozornění pracovníků této banky.“ Za tento trestný čin byl obviněný podle § 250 odst. 2 tr. zák. odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců. Podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. byl pro výkon trestu zařazen do věznice s dozorem.

O odvolání obviněného proti předmětnému rozsudku rozhodl ve druhém stupni Městský soud v Praze usnesením ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. 6 To 87/2007, jímž toto odvolání jako nedůvodné zamítl. Rozsudek soudu prvního stupně tak nabyl právní moci dne 20. 3. 2007 (§ 139 odst. 1 písm. b) cc/ tr. ř.).

Proti shora citovanému rozhodnutí odvolacího soudu a zároveň i proti rozsudku soudu prvního stupně podal obviněný následně dovolání, jímž napadl výrok o zamítnutí řádného opravného prostředku (odvolání) a výroky o vině a trestu z rozsudku soudu prvního stupně. Uplatněným dovolacím důvodem byl důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku dovolatel namítl, že inkriminovaným jednáním nemohl naplnit skutkovou podstatu trestného činu, pro který byl postaven před soud a odsouzen. Podle dovolatele bylo nade vše pochybnost prokázáno pouze to, že si dne 15. 6. 2006 založil v pobočce C., a. s., bankovní účet. Zároveň nebyla vyvrácena jeho obhajoba, že uvedený účet založil na popud jistého R., kterému později sdělil číslo svého účtu za účelem přeposlání finančních prostředků. V uvedené souvislosti dovolatel uvedl, že jmenovaná osoba nebyla pro

dovolatele neznámou, a že její existence je potvrzována jednak důkazy obsaženými ve spise a následnými úkony policejního orgánu. Přitom nelze přičítat k jeho tíži, že se Policii ČR tuto osobu nepodařilo vypátrat a zajistit. Podle dovolatele soudy nevzaly v úvahu další významnou skutečnost, a to že samotný dovolatel poškozenou společnost vůbec neznal a neměl k ní žádný vztah. Samotná skutečnost, resp. konstatování soudu, že k neoprávněnému převodu finančních prostředků uvedené společnosti na dovolatelův účet došlo „neznámou osobou“, nemůže podle dovolatele bez dalšího založit přímý ani nepřímý úmysl směřující ke spáchání trestného činu podvodu. Dovolatel soudům vytkl, že v řízení nebyly provedeny žádné důkazy, na jejichž základě by bylo zjištěno, za jakých okolností vlastně došlo k inkriminovanému převodu finančních prostředků poškozeného na účet dovolatele. Přitom internetové bankovníctví je v současné době chráněno řadou ochranných prvků a je prakticky nemožné bez znalosti celého komplexu identifikačních a přístupových kódů a dalších prvků realizovat převody touto specifickou formou. Přesto však bylo možno objasnit přinejmenším to, v kolik hodin byl převod realizován a jaké ochranné prvky byly použity a zneužity. Pokud se tak nestalo, je zřejmé, že soudy bez prokázání podílu dovolatele na přesunu či převodu finančních prostředků dovodily nepodložený závěr o jakési formě spolupráce mezi dovolatelem a neznámým převodcem. Protože k vyplacení peněz nedošlo mimo jiné též vzhledem k obezřetnosti pracovníka banky, měl být vyslechnut i tento pracovník (pracovnice) ke skutečnostem, z jakých důvodů se tak stalo. Významná je rovněž skutečnost, že dovolatel podepsal v bance doklad o tom, že peníze připsané na jeho účet, nejsou jeho penězi, tzn. že mu nepatří. O protiprávnosti celé transakce se dozvěděl teprve v době svého zadržení. Ve svých výpovědích, které v průběhu řízení neměnil, přitom dovolatel hodnověrně vysvětlil, za jakých okolností a za jakým účelem si u banky nechal vystavit účet. Ze samotné skutečnosti, že hodlal ze svého účtu vybrat částku 220.000,- Kč, která na něj byla poukázána, lze podle dovolatele dovodit nejvýše to, že na sebe převedl věc nebo jinou majetkovou hodnotu, která byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou. Ovšem i zde by byla otázka jeho zavinění diskutabilní, protože rovněž v tomto případě by bylo zapotřebí prokázat jeho zavinění ve formě úmyslu, anebo přinejmenším zavinění z nedbalosti.

S ohledem na výše uvedené důvody obviněný v závěru dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky přezkoumal zákonnost a odůvodněnost rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, a aby podle § 265k tr. ř. „usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2007, vydané pod č. j. 6 To 87/2007, ve spojení s rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 11. 2006, vydaného pod č. j. 1 T 140/2006“ zrušil a podle § 265m tr. ř. sám rozhodl tak, že se dovolatel podle § 226 písm. c) tr. ř. obžaloby zprošťuje, případně ve smyslu § 265l tr. ř. přikázal Obvodnímu soudu pro Prahu 1, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Dále navrhl, aby Nejvyšší soud České republiky ve smyslu § 265h odst. 3 tr. ř. rozhodl o odložení výkonu rozhodnutí.

K dovolání obviněného se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. písemně vyjádřil státní zástupce činný u Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“), který nejprve vyložil obsah dovolacího důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Na tomto podkladě pak konstatoval, že popis skutku v tzv. skutkové větě výroku rozsudku je z hlediska objektivních i subjektivních znaků pokusu trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák. naprosto nepřiléhavý. Ve skutkové větě například vůbec nejsou uvedeny okolnosti, ze kterých by vyplývalo, že obviněný sám někoho uvedl v omyl nebo že by jednal v součinnosti s osobou, která neoprávněný převod peněz z účtu firmy B., s. r. o., provedla; nejsou zde uvedeny ani žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývala alespoň vědomost obviněného o původu peněz. Podle státního zástupce okolnosti významné z hlediska zákonných znaků trestného činu podvodu nejsou uvedeny ani v odůvodnění soudních rozhodnutí, kde se konstatuje pouze tolik, že obviněný „musel být srozuměn s možnou nelegálností takovéto transakce.“ V uvedeném směru státní zástupce připomněl, že nelegální bankovní transakcí může být naplněna skutková podstata řady jiných trestných činů, nežli právě trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák.

Podle státního zástupce však v dané věci obviněný výše konstatované hmotně právní vady nenamítal a své dovolání založil pouze na polemice se soudy zjištěným skutkovým stavem věci a na námitkách týkajících se rozsahu provedení dokazování. Jistý náznak výhrad vůči právní kvalifikaci skutku lze spatřovat toliko v té části dovolání, kde dovolatel parafrázuje část ustanovení § 251 odst. 1 tr. zák. o trestném činu podílnictví. Možnost, že by se domáhal právě použití této právní kvalifikace skutku, však fakticky sám neguje v petitu dovolání, kde se domáhá zproštění obžaloby podle § 226 písm. c) tr. ř., tj. že nebylo prokázáno, že skutek spáchal obviněný. Z těchto důvodů státní zástupce uzavřel své vyjádření k dovolání tím, že dovolatel své námitky zaměřil primárně do oblasti skutkových zjištění, ačkoliv takové námitky deklarovanému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ani jinému dovolacímu důvodu obsahově neodpovídají. Navrhl proto, aby Nejvyšší soud České republiky podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítl, neboť bylo podáno z jiného důvodu, než je uveden v ustanovení § 265b tr. ř. Zároveň navrhl, aby toto rozhodnutí bylo učiněno v neveřejném zasedání. S konáním neveřejného zasedání

vysslovil státní zástupce souhlas i pro případ jiného než navrhovaného rozhodnutí (§ 265r odst. 1 písm. c/ tr. ř.).

Obviněný D. K. je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.), dále zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. ř. Shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř., neboť napadá rozhodnutí soudu druhého stupně, kterým bylo pravomocně rozhodnuto ve věci samé a směřuje proti rozhodnutí, jímž byl zamítnut řádný opravný prostředek (odvolání) proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř., kterým byl obviněný uznán vinným a byl mu uložen trest.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí posoudit otázku, zda konkrétní důvody, o které obviněný dovolání opírá, lze podřadit pod dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., na který je v dovolání odkazováno. Toto zjištění je základní podmínkou přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem (§ 265i odst. 3 tr. ř.).

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod není možné se domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Dovolací soud přitom musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav. Východiskem pro existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. proto bude především soudem zjištěný skutkový stav věci formulovaný v popisu skutku v příslušném výroku napadeného rozhodnutí ve věci samé, popř. i další okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (především trestního, ale i jiných právních odvětví).

V souvislosti s výkladem shora uvedeného dovolacího důvodu lze mít za to, že uplatněnému dovolacímu důvodu neodpovídají námitky dovolatele, v jejichž rámci sám hodnotí výsledky provedení dokazování a ve spojení s tím činí vlastní skutkové a právní závěry. Převážná část dovolacích námitek je tak založena na primárně skutkovém základě, tzn. na revizi soudy zjištěného skutkového stavu věci, k němuž soudy dospěly postupem podle § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. Naproti tomu považoval Nejvyšší soud z hlediska dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. za právně relevantní námitky dovolatele v části, kde je poukazováno na to, že svým jednáním (tj. v rozsudku uvedeným skutkem) nemohl naplnit skutkovou podstatu trestného činu, pro který byl postaven před soud a odsouzen, a že výsledky dokazování (zjištění soudů) svědčí spíše pro to, že na sebe převedl věc nebo jinou majetkovou hodnotu, která byla získána trestným činem spáchaným jinou osobou, tedy že se případně mohlo jednat o trestný čin podílnictví podle § 251 tr. zák., za předpokladu, že by bylo zároveň dáno jeho zavinění.

Poněvadž Nejvyšší soud neshledal žádný z důvodů pro odmítnutí dovolání (jako celku), přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku rozhodnutí, proti němuž bylo dovolání podáno, a to v rozsahu a z důvodů, jež byly v dovolání relevantně uvedeny, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k následujícím závěrům:

Trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák. se dopustí pachatel, který ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatí tím, že uvede někoho v omyl, využije něčího omylu nebo zamlčí podstatné skutečnosti, a způsobí tak na cizím majetku škodu nikoli malou (srov. § 89 odst. 11 tr. zák.). Jde o trestný čin úmyslný (§ 3 odst. 3, § 4 tr. zák.), přičemž k naplnění jeho skutkové podstaty je nezbytné, aby úmysl pachatele zahrnoval všechny znaky jeho objektivní stránky (tj. podvodné jednání v některé z výše uvedených forem, následek a příčinný vztah mezi jednáním a následkem). Za uvedení v omyl ve smyslu citovaného ustanovení zákona se považuje takové

jednání, kterým pachatel předstírá okolnosti, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci. Využití omylu jiného spočívá v tom, že pachatel sám k vyvolání omylu sice nepřispěl, ale po poznání omylu jiného jednal tak, aby ke škodě cizího majetku sebe nebo jiného obohatil. O zamlčení podstatných skutečností půjde tehdy, jestliže pachatel při svém podvodném jednání neuvede jakékoliv skutečnosti podstatné pro rozhodnutí podváděné osoby (zpravidla poškozeného), které by v případě, že by jí takové skutečnosti byly známy, neučinila. Trestný čin podvodu je dokonán obohacením pachatele nebo jiného. Za obohacení se považuje neoprávněné rozmnožení majetku (majetkových práv) pachatele nebo někoho jiného, přičemž tento pojem nelze ztotožňovat s pojmem škody. Dále je nutno poznamenat, že podvodné jednání nemusí směřovat výlučně proti poškozenému, ale může směřovat i vůči jiné osobě.

O pokus trestného podle § 8 odst. 1 tr. zák. se pak jedná tehdy, pokud se pachatel dopustí jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a pachatel jedná v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k jeho dokonání nedošlo. Úmysl pachatele přitom i u pokusu musí zahrnovat všechny skutečnosti, které tvoří znaky trestného činu. Z hlediska pokusu trestného činu je dále nezbytné, aby pachatel alespoň již začal uskutečňovat jednání popsané ve skutkové podstatě určitého trestného činu.

Jsou-li výše uvedené zásady aplikovány na nyní posuzovaný případ, je zřejmé, že skutková zjištění, z nichž soudy obou stupňů vycházely, a která jsou popsána v tzv. skutkové větě výroku rozsudku soudu prvního stupně, závěr o tom, že obviněný (dovolatel) spáchal pokus trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák., nedovolují.

Z rozhodnutí soudů především nijak nevyplývá, o jakou formu podvodného jednání (uvedení v omyl, využití omylu jiného, zamlčení podstatných skutečností) se v případě dovolatele mělo jednat, jestliže si podle soudů počínal tak, že si založil bankovní účet, na který mu byl „blíže neztotožněnou osobou“ proveden z účtu poškozeného (společnosti B., s. r. o.) neoprávněný převod finančních prostředků ve výši 220.000,- Kč, o jejichž výběr se následně neúspěšně pokusil. Jestliže obviněný (dovolatel) měl podle soudu jednat s úmyslem, že uvede jiného v omyl (viz tzv. právní věta výroku rozsudku soudu prvního stupně), nelze z napadeného rozhodnutí odvolacího soudu ani z jemu předcházejícímu rozsudku soudu prvního stupně zjistit, jaké okolnosti, které nebyly v souladu se skutečným stavem věci, měl obviněný (dovolatel) předstírat tím, že si založil účet, z něhož pak hodlal vybrat finanční částku, kterou tam poukázala jiná osoba. Soudy se rovněž nezabývaly otázkou, kdo vlastně měl v daném případě být podváděným subjektem, tj. zda banka (C., a. s.) nebo firma, bez jejíhož vědomí a souhlasu k neoprávněnému převodu finančních prostředků došlo. Nebylo objasněno ani to, jakým způsobem se neoprávněný převod uskutečnil. Dále nebylo zjištěno a v rozhodnutí soudů uvedeno, že by obviněný (dovolatel) se nějakou konkrétní činností (jednáním) jakkoliv sám podílel na inkriminovaném převodu peněz z účtu poškozeného na svůj vlastní bankovní účet. Je-li v rozhodnutí obou soudů poukazováno na to, že ze zjištěných skutkových okolností vyplývá, že obviněný (dovolatel) byl s protiprávností celé transakce srozuměn (viz str. 3 rozsudku soudu prvního stupně a str. 2 usnesení odvolacího soudu), pak tento závěr soudů nemá z hlediska právní kvalifikace jednání obviněného (dovolatele) jako pokusu trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 250 odst. 1, odst. 2 tr. zák. podstatnější význam, protože „nelegální bankovní transakcí“ mohou být podle okolností naplněny znaky různých trestných činů, tedy nejen trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák. Na to ve svém vyjádření k dovolání obviněného výstižně poukázal i státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství. Lze tedy uzavřít, že jednání obviněného (dovolatele) v soudy zjištěné podobě, by mohlo být právně posouzeno jako trestný čin podvodu podle § 250 tr. zák. (resp. jeho pokus) jedině v případě, že založení účtu a navazující snaha obviněného (dovolatele) o výběr peněz na tento účet poukázaných, měly v důsledku společného jednání s další osobou povahu dílčích aktů zahrnujících uskutečňování trestného činu podvodu v rámci spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. To znamená, že by muselo být zjištěno (prokázáno), že obviněný (dovolatel) si byl alespoň vědom možnosti, že jeho jednání i jednání dalšího spolupachatele společně směřuje ke spáchání trestného činu podvodu, a pro tento případ s tím byl srozuměn (tzv. společný úmysl). Jinými slovy, jeho úmysl by přinejmenším ve formě srozumění musel zahrnovat všechny skutečnosti rozhodné z hlediska objektivní stránky trestného činu. Skutková zjištění soudů v jejich dosavadní podobě, jak jsou vyjádřena v popisu skutku ve výroku rozsudku soudu prvního stupně, však spolehlivě nesvědčí ani pro závěr o případném spolupachatelství.

Vzhledem ke skutečnostem rozvedeným v předcházejících odstavcích shledal Nejvyšší soud dovolání obviněného D. K. v jeho relevantně uplatněné části plně důvodným, neboť rozsudek soudu prvního stupně a současně i napadené rozhodnutí odvolacího soudu jsou ve smyslu použitého dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. založeny na nesprávném právním posouzení skutku.

Nejvyšší soud proto postupoval podle § 265k odst. 1 tr. ř. tak, že napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. 6 To 87/2007, a zároveň rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 13. 11. 2006, sp. zn. 1 T 140/2006, v celém rozsahu zrušil, neboť vzhledem ke zjištěným vadám týkajícím se dovolatelovy viny nemohou tato rozhodnutí obstát v žádném z učiněných výroků. Nejvyšší soud dále podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil též všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Obvodnímu soudu pro Prahu 1 přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Za podmínek § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. Nejvyšší soud toto své rozhodnutí učinil v neveřejném zasedání, neboť v daném případě je současně zřejmé, že vady nelze odstranit ve veřejném zasedání.

Věc se tak vrací do stadia řízení před soudem prvního stupně. V tomto novém řízení se soud bude muset v intencích právního názoru Nejvyššího soudu (§ 265s odst. 1 tr. ř.) věci znovu zabývat zejména v tom směru, zda lze u obviněného D. K. dovodit, že jeho činnost spočívající v založení bankovního účtu a jednání směřující k výběru peněz na něj poukázaných, lze považovat za dílčí akty při uskutečňování trestného činu podvodu podle § 250 tr. zák. ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák., a to ve spolupachatelství (§ 9 odst. 2 tr. zák.) s další - dosud nezjištěnou - osobou, která vykonala další část jednání (podvodně realizovala bankovní převod finančních prostředků). Úvahy o tom bude soud muset založit na příslušných skutkových zjištěních (která v rozsudku chybí) a ujasnit si především okolnosti inkriminované bankovní transakce, jak pokud jde o způsob jejího provedení, tak z hledisek forem podvodného jednání uvedených v ustanovení § 250 tr. zák. Zároveň bude třeba posoudit, lze-li u obviněného vůbec dovodit úmysl (alespoň v nepřímé formě /srozumění/ podle § 4 písm. b) tr. zák.), jež by nejméně v základních rysech zahrnoval skutečnosti odpovídající znakům tzv. objektivní stránky výše uvedeného trestného činu, resp. jeho pokusu. Bude-li zapotřebí dokazování k naznačeným otázkám v potřebném rozsahu dále doplnit, soud tak učiní, a to i k návrhu stran.

Jestliže by soud ani na podkladě tohoto postupu nemohl dospět k závěru, že skutková podstata pokusu trestného činu podvodu podle § 8 odst. 1 tr. zák. k § 250 tr. zák. nebyla naplněna ve všech zákonem požadovaných znacích, a nebyly splněny ani podmínky případného účastenství (pomoc podle § 10 odst. 1 písm. c) tr. zák.) na tomto trestném činu (či jeho pokusu), bylo by třeba uvažovat též o jiném právním posouzení skutku, např. z hledisek ustanovení § 251 tr. zák. či § 252 tr. zák. o trestném činu podílnictví. V případě § 252 tr. zák. postačí k trestní odpovědnosti pachatele zavinění z nedbalosti (§ 5 tr. zák.), kde by ovšem pokus trestného činu byl vyloučen. Bylo by proto třeba posoudit, zda k dokonání činu došlo již převedením peněz na účet obviněného (dovolatele). Pokud soud ve věci znovu rozsudkem rozhodne, pak v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř. v jeho odůvodnění náležitě vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a jaké skutkové a právní závěry na tomto základě dovodil.

Nejvyšší soud zjistil, že obviněný D. K. v současné době (tj. k dnešnímu dni) nevykonává trest odnětí svobody, který mu byl v nyní projednávané věci pravomocně uložen původním rozsudkem. Nebylo proto zapotřebí výrokem podle § 265l odst. 4 tr. ř. rozhodnout o jeho vazbě.

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 11. října 2007

Předseda senátu:
JUDr. Eduard Teschler